

[Moses, Olsen.]

noget, man måske kan kalde kulegravninger. Jeg mener, at man har mulighed for at iværksætte tilbundsgående undersøgelser af i første omgang statens ansættelsesvilkår og lønvilkår i Grønland med henblik på besparelser og med henblik på en gradvis overgåen fra udsendt personale til lokalt personale. Bl. a. vil jeg også mene, at der på linje med den betænkning, som i dag foreligger med hensyn til den kgl. grønlandske handels hele fremtid og virksomhed også trænges til en tilbundsgående analyse af Grønlands tekniske organisations virksomhed, en analyse, som jeg mener er en nødvendighed af en hel masse grunde, som jeg ikke her skal fordybe mig i, idet jeg jo nok kan finde et andet forum, hvor jeg bedre kan fordybe mig i disse problemer, bl. a. Grønlandsrådet.

Med disse ganske korte bemærkninger vil jeg meddele, at jeg er velvilligt indstillet med hensyn til gennemførelse af finanslovsforslaget.

Ninn-Hansen: Inden ministrene får lejlighed til at tage ordet, vil jeg gerne sige nogle bemærkninger om et emne, som i hvert fald indtil for en del måneder siden interesserede den højtærede statsminister, nemlig hele emnet om arbejdsmulighederne i folketinget, medindflydelsen for tingets medlemmer og medansvaret for dem, der ville være med.

Når vi taler om dette meget store spørgsmål, der jo vedrører hele parlamentarismen, er det selvfølgelig også af betydning, at de debatter, der skal føres, finder sted i denne sal, og i den forbindelse har jeg en enkelt bemærkning til hr. Albertsen. Hvis hr. Albertsen ønsker at rette urigtige og grove angreb på mig, så synes jeg, hr. Albertsen skal gøre det i denne sal. Hr. Albertsen valgte i stedet for at gå hen i en biograf — så vidt jeg husker, hed dens forrige film „Kødets lyst“. Jeg ved ikke, hvilken lystfølelse det var, der greb hr. Albertsen, da han fremsatte sine grove angreb, men jeg ved i hvert fald, at det ikke var en lyst til at tage et medansvar, en lyst til at vide, hvad man går ind til, når man kommer i folketingsudvalg, en lyst til at vide, hvornår man skal sige tingene, når man vil sige fra. Det var en lyst til at løbe fra ansvar, og det synes jeg ikke er fornuftigt, hvis vi vil have en rigtig parlamentarisme her i landet.

Derfor vil jeg gerne sige tak til initiativtagerne til det, der kaldes kulegravningsudvalget. I de 19 år, jeg har været medlem af folketinget, har jeg næsten aldrig beskæftiget mig med noget så fornuftigt som det, der skete i disse møder, for det var jo en optakt til noget rigtigt. Enhver måtte erkende den økonomiske nødvendighed af at gå sammen og drøfte tingene. Der lå budgetoverslag, der var i hvert fald 2 milliarder kr. for høje, og så kan man jo spørge: Hvorfor søger regeringen ikke selv for at skære disse 2 milliarder kr. fra og give os et forsvarligt budget? Det var regeringen ikke i stand til. Men der lå jo også noget andet ud over dette økonomisk nødvendige. Der lå vel netop denne mulighed for, at vi alle sammen i en periode, hvor så mange ikke mindst i fællesmarkedsdebatten er parat til at angribe parlamentet og parlamentarismen, kunne vise, at vi ønsker at arbejde med tingene, at gøre arbejdet og også gøre det i fællesskab, når det er nødvendigt. Derfor var initiativet rigtigt. Det var hr. Poul Dam, der tog det, og det var statsministeren og økonomi- og budgetministeren, der stadfæstede tanken. Vi andre var betænkelige, det erkender jeg, men jeg vil alligevel takke dem, der tog initiativet, for det var godt for vor parlamentarisme, at vi kunne vise befolkningen, at vi var parat til at tale sammen, gøre et nødvendigt arbejde og tage et medansvar. Nogle synes måske også, at det var fornuftigt, at en opposition viste, at det ikke er nødvendigt at tage over Nordsoen for at finde Hendes Majestæts loyale opposition, at den fandtes her i landet, og det gjorde den. Derfor sagde vi ja, sely om vi var skeptiske over for arbejdsmåden.

Vi, der fik den oplevelse, som jeg synes det var, at sidde i udvalget, må være vore grupper taknemlige for, at de indstillede os til det, for vore grupper vidste jo, at det var et meget stort mandat, de gav os. Når vi kom tilbage fra hemmelige forhandlinger, var der stort set ikke andre muligheder end at acceptere det, vi var gået ind for, hvis det hele skulle have den positive betydning, jeg nævnte.

Jeg synes, at dette er sagt mere præcist, end jeg har været i stand til det, af dagbladet Aktuelt, der i mandags, den 20. marts, da vi var færdige, skrev følgende:

„Enighed mellem regering og oppositi-